

ningen at indordne den dels under Driftsforvaltningen og dels under Maskinforvaltningen. Heller ikke det, forekommer det mig, vil være saa vanskeligt at komme over. — Saa er der det, at der foreslaas kun en komiteret, medens Ministeren holder paa de to komiterede. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at der er nogen Teori ogsaa i den Kamp, her føres. Jeg ser godt, at der er Realitetsuenighed paa flere Punkter, og jeg har allerede nævnt adskillige af dem, men der er ogsaa — lad mig sige det til bægge Sider — nogen Teori i denne Kamp. Jeg vil derfor haabe, at det skulde være muligt, at man kunde komme over det. Det er dog en stor Ting, hvad ogsaa den ærede første Taler i Gaar nævnte, at man er enig om Lønnings- og Pensionsspørgsmaalet, at der ikke der er noget i Vejen. Det plejer ved saadanne Sager ellers at være det, som stiller os ad, naar vi for øvrigt ere enige om at ville have en Institution. Det er altsaa ikke Tilfældet her, og det kan jo nok være, at Folketinget er gaaet loblig vidt med Hensyn til Lønningerne. Jeg sigter dog ikke her til, at man har forhøjet det underordnede Personales Lønninger. Det turde være værdt at tage under Overvejelse, om man ikke i Form af et Endringsforslag kunde komme til at røre ved det Forhold, at naar en Stationsforstander ikke alene forvalter sin egentlige Gerning, men tillige har mange andre Bestillinger, kunde der være noget at rette ved hans Lønning. — Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning, inden jeg slutter, angaaende Jærnbaneraadet, der er kommet til Stede ved en Anordning af 26de September 1886 paa et Tidspunkt, da Rigsdagen med eller uden Skyld var ude af Spillet, for at bruge et moderne Udtryk. Da fremkom Jærnbaneraadet, og om det fremkom som en Paraph eller med en anden og mere vigtig Opgave, skal jeg ikke indlade mig paa, jeg vil dog helst holde mig til den Motivering, som foreligger, og det er jo den, at det skal udøve en væsentlig Indflydelse paa Køreplaner, Tariffbestemmelser og Trafikken i det hele. Jeg tror nu ikke, at Sammensætningen er heldig. Raadet bestaar af 23 Medlemmer, og deraf ere kun de 5 Landmænd, saa jeg tror nok, at Landmændene have Grund til at beklage sig. Landvæsenet er den vigtigste Næringsvej i vort Land, derom ere alle enige, og det kunde da nok have for tjent en større Repræsentation, i ethvert Tilfælde har det mindst og mindste Landbrug i høj Grad Grund til Klage, thi det er slet ikke repræsenteret. Der er kun Repræsentanter for det største Landbrug,

som, hvor stor en Betydning det end har — denne benægter jeg paa ingen Maade — dog kun udgør en mindre Part af Hartkornet. Der er dernæst 5 industridrivende og 5 handlende, hvilket forekommer mig at være en for stor Repræsentation i Forhold til de andre. Gartneriet har 2, og Fiskeriet har 2. Man har imidlertid ikke mærket noget videre til, at denne Institution har haft synderlig Indflydelse paa Driften og Styrelsen, det tror jeg ikke, man kan bestride. Jeg mener derfor, at dette Raad er forfjet, og kunde vi komme til en Ordning af vort Jærnbanevæsen, hvad jeg haaber, vi maa komme til, og som jeg synes, at vi skulle komme til og som jeg mener, anstændigvis maa være Rigsdagens Pligt at komme til, saa at vi kunne faa en Ordning, der baade i økonomisk Henseende er god og i det hele er saaledes, at det fulde Ansvar og den fulde Indflydelse kommer til at ligge paa det rette Sted, haaber jeg ogsaa, at vi kunne komme til en Overenskomst om, at Jærnbaneraadet skal have en anden Sammensætning eller helt forsvinde. Jeg tror ikke, at den Slags Instanser i Reglen gør nogen Nytte. — Endnu skal jeg kun gøre en lille Bemærkning. Den ærede første Taler i Gaar nævnte, at de sjællandske Jærnbaner i sin Tid styredes af 3 Direktører, men det kan dog nok være, at de 2 Direktører havde mere af et Jærnbaneraads Karakter, end at de egentlig havde Indflydelse paa selve Administrationen.

Stilling: Der er et enkelt Punkt, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede saa vel Ministerens som det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed, det er §§ 17 og 18 i det foreliggende Lovforslag om Pensioneringen. Det fejler jo ikke, at i sin Helhed vil det store Personale, som er ansat i Statsbanens Tjeneste, være meget glad ved det foreliggende Forslag, som indrømmer dem Ret til at blive stillet noget lignende som andre Statsembedsmænd. For saa vidt er det ogsaa et Moment, som det forekommer mig maa komme i Betragtning, at man ogsaa af den Grund skulde søge at komme til en Overenskomst, for at det store Personale kunde i den Retning faa at vide, hvordan de ere stilledes i den Retning, om de ere købte eller folgte, som man siger. I og for sig er der vel imod det foreliggende Forslag ikke videre at bemærke, men jeg mener dog med Hensyn til Pensionen for de lavere stilledes Embedsmænd, at de nok kunde trænge til en Forbedring. I § 18 omtales den Maade, hvorpaa det Beløb, de vedkommende, der have været ansatte i det jydsk-synste